

Forsminnen

**Kerstin (Pallin)
Björklund**
Nedtecknat den
16 augusti 1999

För många år sedan, närmare bestämt 1940, föddes en liten tös i Fors församling, Bispfors. Denna tös har nu vuxit upp till en övermogen kvinna och bor numera i det vackra men karga Halland på en plats som heter Bua 2 mil norr om Varberg med havet bara några hundra meter ifrån.

Min uppväxttid i Bispfors var mycket bra. Jag bodde med min mor, far och två systrar nedanför Ocklinds affär. Min far heter Bertil Pallin och var elektriker på Vattenfalls byggen. Dessutom hade han hand om biografen på platsen. Så om någon gissar rätt så har jag redan i barndomen sett de filmer jag ska. Endast i undantagsfall parkerar jag framför TVn när det är långfilm.

Skolan började jag 1947 och gick då i den s k småskolan (på väg mot Utanede). Min första skoldag kom jag för sent och hade dessutom redan hunnit skita ner mina kläder innan jag kom fram. Efter den dagen har jag aldrig någonsin kommit för sent till något utan snarare en kvart före utsatt tid.

Efter småskolan blev det folkskolan och där hade jag Gunnar Lindgrens mor, Signe, som lärare. En mycket bra sådan som lärde oss allt vi behövde veta och lite mer. Att ta sig till skolan på den tiden bestod av att cykla på sommaren och åka skidor eller spark på vintern. Inga bussar då inte!

Efter sju långa år tyckte jag det var dags att sluta skolan och börja jobba. Men se icke. Fru Lindgren hade andra tankar om min framtid och påverkade mina föräldrar så att jag till slut sökte in till realskolan. Utan att skryta kanske jag ska tala om att jag som bästa kvinnliga elev fick motta E Marténs minne, en klocka, som jag fortfarande har kvar. Och som dessutom fungerar.

De roligaste minnena är nog vintrarna. Då gjorde vi tåg av sparkar och åkte nerför backen, som jag inte kommer ihåg vad den heter (Seléns?), och ända bort till f d Konsum. Det gnistrade om medarna och våra skrik hördes nog ända till kommungränsen. Nedanför där jag bodde låg Långåkern och där åkte vi pulka. Dåtidens variant som bestod av en bit korkmatta eller en masonitskiva. Vi började överst i backen, åkte över Gerån och upp på nipan nedanför skjutbanan och sedan blev det baklängesåkning tillbaks.

Skjutbanan minner mig om min period som idrottsutövare. Jag tränade 3-kamp på sommaren och skidor på vintern. Det gjorde jag på skjutbanan och området däromkring. Min far var tränare och stod med kronometern i näven och manade på mig. "Kör fortfare"

ekade det genom tallskogen. Tyvärr avbröts min idrottskarriär av en hjärnskakning och på den vägen har det varit.

För att återgå till skolan så kom jag in på realskolan i Hammarstrand och klarade mig även ut!

1958 tog jag realen och sedan började jag jobba på Skogsskolan i Bispfors som semestervikarie. Under tiden sökte jag jobb som kontorsbud i Stadsforsen och fick det på villkor att jag kunde skriva maskin. Det kunde jag inte! Däför gick jag en intensivkurs, 8 tim om dagen i 3 veckor, i Sollefteå och har sedan dess inte varit arbetslös en dag i mitt långa liv.

Jag har alltid älskat att dansa och danslektionerna fick jag hos Svea och Sven Esbjörnsson. Vi samlades på kvällarna i deras "sal", vevade upp grammofonen och så anträdde vi dansen. På den tiden var det verkligen dans som utövades; vals, foxtrot, tango osv och man höll om varann. Så småningom kom en radiogrammofon med skivväxlare i huset och på den kunde man lägga tio skivor. Sedan var det bara att dansa så länge man orkade. När jag väl var konfirmerad fick jag lov att följa med mor och far till Gerålund och sedermera turnerade vi till Långsele, Österforse, Viksmon, Graninge, Hammarstrand, Österede och Gud vet var. Och roligt hade vi alltid – utan sprit!

Att återvända till Bispfors och Hammarstrand i år var en stor upplevelse. För det första kände jag knappt igen mig. Det var säkert 20 år sedan jag senast var där. Jag har min morbror kvar, Eugén Danielsson, och han våldgästade jag under en vecka. Vi var och tittade på olika platser och det mesta var förändrat. Det var Forsdraget en av dagarna och då sprang jag på en massa kända ansikten, men att placera dem var svårt. Vi var också på hembygdsgården där man serverade kams. Tyvärr åt jag ingen för jag var så rädd att bli besviken. Man minns ju en viss smak och jag tyckte det var synd att eventuellt förstöra det minnet eftersom jag tyckte det var himla gott då.

Vi var också till Döda fallet och jag fick uppleva en skön kväll med bra folklustspel, bra skådespelare och en fantastisk vridlåtare.

Slutligen träffades vi 41-åringar på Vildhussen och det var veckans höjdpunkt. En del ansikten kom jag ihåg klockrent, andra inte en susning. Plötsligt var man tillbaka till åren 1954-58 igen och jag kom ihåg hur Maj-Britt Boström och jag väntade på bussen på morgnarna. Hur man på håltimmarna smög iväg till fiket och köpte saft och sockerkakskant. När man var tvungen att åka hem med en anmärkning för underskrift osv. Och som vi pratade! Tyvärr hann jag inte beta av alla, men det var jätteroligt att de duktiga tjejjerna Anita, Mailis, Margareta och Marianne kom på idén att ordna denna tillställning. Att Anita flyttat hem igen (vi var bästisar) var för mig en stor överraskning. Vi brevväxlade några år sedan hon flyttat till USA, men som alla vet så tryter det efter hand. Vi har nog inte haft kontakt på i alla fall över 30 år. Rose-Marie var också kul att förnya bekantskapen med – vi hade många duster på idrottsarenorna. Och naturligtvis alla andra, utan undantag.

Jag bodde under sista tiden i Fors kommun på Annedal. Mina föräldrar flyttade till Norrbotten och jag hade jobb till november 1959 i Stadsforsen. Sedan föll jag för åldersstrecktet och flyttade även jag till Norrbotten. Jag jobbade på kraftstationerna i Porsi, Letsi och huvudkontoret i Vuollerim innan jag 1970 sökte mig söderut till Halland och Ringhals kärnkraftverk där jag jobbade ända tills november förra året då jag fick avtalspension. (Eller fick och fick – jag tjatade mig till!) Det första 20 åren som sekreterare och de senaste tio som redaktör för personaltidning, veckoblad, gjorde annonser och hjälpte folk med att skriva svenska på ett begripligt sätt. På ett sådant tekniskt ställe som ett kärnkraftverk samlas en massa teknokrater som inte vet annat än det språk som de lärt sig i

form av tekniska termer. Att översätta denna teknokrati till ett språk som vanliga dödliga kunde ta till sig ingick i mina arbetsuppgifter.

Nu lever jag livets glada dagar tillsammans med min man (sedan 1965) i en villa i Bua, Väröbacka. Har en son född 1967, två barnbarn och det är numera det käraste jag har. Livet består inte längre av en massa "måsten" utan jag tar en dag i taget och gör det som råkar falla mig in. En viss disciplin har jag dock införskaffat och det är att alltid vara "nyttig" på förmiddagarna. Sedan kan jag gå ut i skogen och plocka svamp eller göra vad som faller mig in resten av dagen.

Kerstin